U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce **J. A. A.** zastoupeného opatrovníkem Mgr. Janem Hrubcem, advokátem se sídlem Brno, Bzenecká 17, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. 4. 2012, č. j. 48 Az 11/2012 - 25,

takto:

I. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému opatrovníkovi žalobce Mgr. Janu Hrubcovi **se určuje** odměna za zastupování ve výši 720 Kč, která bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 6. 2. 2012, č. j. OAM-358/LE-BE02-PA03-2011, rozhodl žalovaný tak, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu"), nepřípustná a že se řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje. Rozhodnutí žalovaného napadl žalobce u Krajského soudu v Praze žalobou; ten ji rozsudkem ze dne 5. 4. 2012, č. j. 48 Az 11/2012 - 25, zamítl.

Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel") kasační stížnost, ve které uplatnil důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."), a připojil k ní i žádost o ustanovení zástupce z řad advokátů. Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že t. č. pobývá v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová v Bělé pod Bezdězem.

Nejvyšší správní soud zaslal stěžovateli na jím sdělenou doručovací adresu informaci o probíhajícím řízení, včetně poučení ve smyslu § 8 s. ř. s., a formulář vzor 20 NSS - „*Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce*“. Zásilka se vrátila soudu zpět jako nedoručená; podle sdělení pošty ze dne 24. 5. 2012 byl stěžovatel propuštěn ze záchytného zařízení a ohlašovna neumožnila zanechat výzvu.

Nejvyšší správní soud dne 29. 5. 2012 z elektronické databáze Ministerstva vnitra (na č. l. 19, 20) ověřil, že poslední evidovaný záznam o pohybu stěžovatele je ze dne 11. 5. 2012, kdy má v evidenci vyznačen odchod ze Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová pro pominutí důvodu zajištění.

Následně se Nejvyšší správní soud dne 1. 6. 2012 obrátil s přípisy na Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, evidenční odbor (na č. l. 22) a na Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (na č. l. 23) stran zjištění aktuálního pobytu stěžovatele. K tomuto dotazu sdělilo Ministerstvo vnitra přípisem ze dne 5. 6. 2012 (č. l. 24), že v Cizineckém informačním systému má stěžovatel uvedeno místo pobytu na adrese *D. – N. m., L. 726*. Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie přípisem ze dne 6. 6. 2012 (č. l. 28) sdělila, že poslední známá adresa pobytu stěžovatele byla do dne 11. 5. 2012 adresa *Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová*. Současné místo pobytu stěžovatele není cizinecké policii známo. Dále policejní orgán sdělil, že dne 24. 5. 2012 bylo stěžovateli vydáno vízum za účelem strpění platné do 19. 11. 2012.

Nejvyšší správní soud se pokusil stěžovateli doručit na zjištěnou adresu *D. – N. M., L. 726*, nicméně zásilka se vrátila soudu zpět jako nedoručená (č. l. 29); podle sdělení pošty ze dne 13. 6. 2012 je stěžovatel na uvedené adrese neznámý. I při opakovaném pokusu o doručení na uvedenou adresu se zásilka opět vrátila jako nedoručená (č. l. 38), se sdělením pošty ze dne 27. 8. 2012, že stěžovatel nemá na uvedené adrese schránku. Opakovaným dotazem na Ministerstvo vnitra (odpověď ze dne 14. 8. 2012 na č. l. 36) a opakovaným nahlédnutím do elektronické databáze Ministerstva vnitra dne 13. 8. 2012 (na č. l. 34, 35) se již nepodařilo zjistit žádné nové informace o aktuálním pobytu stěžovatele. Na základě takto zjištěných skutečností ustanovil Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 5. 9. 2012, č. j. 2 Azs 21/2012 – 40, stěžovateli opatrovníka z řad advokátů podle § 29 odst. 3 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s § 64 s. ř. s., a to z důvodu jeho neznámého pobytu.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud usnesením řízení zastaví, stanoví-li tak zvláštní zákon.

Podle § 33 písm. b) zákona o azylu *soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany*.

V rozsudku ze dne 14. 8. 2009, č. j. 8 Azs 21/2009 – 91 (všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*[v]ychází-li soud ve svém rozhodnutí mj. ze skutečnosti, že je účastník řízení neznámého pobytu, musí být ověření této skutečnosti přiměřeně aktuální.*“ Vzhledem k tomu, že odpověď Ministerstva vnitra ze dne 14. 8. 2012 nepřinesla žádné nové informace a Nejvyšší správní soud se ještě

na konci měsíce srpna 2012 pokusil stěžovateli doručit na poslední známou adresu, lze tuto podmínku považovat za splněnou.

Dále se pak z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2005, č. j. 7 Azs 271/2004 – 58, publikovaného pod č. 707/2005 Sb. NSS, podává, že *„[n]emožnost zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (§ 33 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) je dána jen tam, kde (...) soud vyvíjel požadované úsilí ke zjištění místa pobytu žadatele a přes toto úsilí a případně další pátrání v příslušných evidencích pobyt žadatele nebyl zjištěn a zůstal zcela neznámý.“* Pokud i přes toto úsilí zůstane pobyt stěžovatele nezjištěn a zcela neznámý, lze řízení ve smyslu výše citovaného ustanovení zastavit. Ze shora uvedeného jednoznačně vyplývá, že Nejvyšší správní soud vyvinul veškeré možné úsilí a využil všechny jemu dostupné možnosti, aby zjistil místo pobytu stěžovatele, avšak bezvýsledně.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dovodil, že nelze zjistit místo pobytu stěžovatele, jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany, čímž jsou splněny podmínky § 33 písm. b) zákona o azylu pro zastavení řízení před soudem. Nejvyšší správní soud proto podle § 47 písm. c) s. ř. s., za použití § 120 s. ř. s. řízení o kasační stížnosti zastavil.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení o kasační stížnosti zastaveno.

Nejvyšší správní soud stěžovateli ustanovil opatrovníka z řad advokátů. Náklady řízení v tomto případě hradí stát (§ 140 odst. 2 o. s. ř., § 64 a § 120 s. ř. s.). Náklady opatrovníka spočívají v odměně za jeden úkon právní služby (převzetí a příprava zastoupení) v částce 300 Kč [§ 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb.] a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky); celkem tedy 600 Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se jeho nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně činí 120 Kč. Ustanovenému advokátovi se tedy přiznává odměna v celkové výši 720 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. září 2012

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu